Petro-Kimya

İŞÇİLERİ BÜLTENİ

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

• Sayı: 1 • Kasım 1997 • Fiyatı: 25.000

1995:
POLİSAN
RETRANS
ASMAŞ

1997:
TIBSET
RESLAN
BRANDİ

BU KEZ KAZANACAĞIZ!

bir kez daha ve daha ileri!

SINIFIN PETRO-KİMYA BÖLÜĞÜNDEN TÜM KARDEŞLERİMİZE VE DOSTLARINA BİR KEZ DAHA MERHABA!

"bir burjuvazi var bir de proletarya..."

Evet,bir kez daha; çünkü 2 Haziran'da başlayan Mutlu Akü grevimizin sesi olmak için 23 Haziran'da çıkmaya başlayan haftalık Mutlu Akü İşçi Bülteni 26 Temmuz tarihine kadar 4 sayı çıktı.5. sayısı basım hazırlıklarını yaparken grev bitirildi! Kendi hedefini ve amacını grevin zaferine bağlayan Bülten'de böylece durdu. Araya 3 aylık bir boşluk dönemi girdi. Bu gerçekte bir boşluk dönemi değildi, aslında. Grevin derslerinden de hareketle Grev Bülten'inin açtığı yoldan BİR KEZ DAHA VE DAHA İLERİ için bir doğum süreciydi. Dolayısıyla Petro-Kimya İşçileri Bülteni Mutlu Akü Bülten'inin yolundan ilerleyecek. Kartal-Gebze bölgesindeki her grev-direnişi kendi grev-direnişi sayacak. Kah sınf dayanışması için Mutlu grevinde olduğu gibi İtalya'daki işçi kardeşlerini direnişe çağıracak kah 15-16 Haziran sokak çatışmalarını hatırlatacak. Petlas'tan Atabay Kimya'ya,Novotris'ten Tıbset'e sektörün soluğu olacak. Sendikasını sahiplenecek onu bürokratlara terk etmeyecek, ESK'yı rededecek, mezarda emekliliğin, iller idaresi yasasının, zorunlu tasarruflarımızın gaspının, özelleştirmelerin, eşel-mobilin önünde barikat olacak yani politika, sınıf politikası yapacak. 8 yıllık eğitim gibi sahte gündemlerle bölünmeyecek, sınıfın bağrında yazılı tek gerçek bölünme çelişkinin yani burjuvazi proletarya çelişkisinin yılmaz yeminli bir dalgalandırıcısı olacak.

...

"Ekim devrimini anlatan "Dünyayı Sarsan On Gün" adlı filmin bir sahnesinde onbinlerce silahlı kızıl bayraklı işçi yürüyüş yapmaktadır. Yürüyüşçü işçilerden biri, kenarda duran bir işçiyi görür ve yanına gider. Onu gösteriye katılmaya çağırır. Kenarda duran ise sorar:

-Niye katılayım?

-Çünkü bir burjuvazi var, bir de proletarya...

-Ee, yani?

Devrimci işçi ise sadece tekrarlar:

-Bir burjuvaji var bir de proletarya...

Çünkü bu kadarı devrimci işçiye yetmektedir, hayatını ortaya koymak için. Çünkü asla uzlaşamaz bu iki sınıfın varlığı devrim için yeterlidir.

Petro–Kimya işçileri için de hayatını ortaya koyabilecek bir devrim var. Çünkü ;

BİR BURJUVAZİ VAR, BİR DE PROLETARYA..."

Derler ki " Aynı ırmakta iki kez yıkanılmaz." Yani her şey değişir ve gelişir. Petro-Kimya İşçileri Bülteni de bu yüzden Mutlu Akü işçi bülteninin bir kez daha ve daha ileri bir biçimi olacak. Ta ki kendisini de aşan tüm Kartal'ın farklı sektörlerinden tekstilden, belediyeden, camdan, metalden, tersanelerden, gıdadan, petro-kimyadan işçilerin hepsinin bayrağında BİR BURJUVAZİ VAR, BİR DE PROLETARYA diye yazıp onu bir Kartal İşçileri Bülteni platformuna çevirene kadar. Öyleyse;

BİR KEZ DAHA VE DAHA İLERİ!

Yarım Direnişler Çeyrek Zaferler

"Retrans'a gidip de ne yapacağız? 'Yaşasın Asmaş, Retrans, Polisan, İpragaz! Yaşasın Sınıf Dayanışması!' diye bağırıp döneceğiz. Bunun, bizim direnişe ne yararı olacak anlamadım." Bir Polisan işçisi 1995 sonbaharında böyle diyordu.

Bu olayın anlattığı basit bir gerçek var. Tek tek grev–direnişlerimizin karşısına sermaye ordusu– polisi– jandarması– mahkemesi– medyası– yasası, hükümeti– sermayenin sözde "sivil" kurumları vb. yani sermaye iktidarı ile çıkıyor. Biz kendi direnişimizin yalnızlığını ister direnişte olsun ister olmasın diğer fabrika ve işletmelerdeki işçilerle kırmazsak kazanmamız çok zorlaşır. Ama bu yaşamsal sınıf dayanışması da "Yaşasın Direnişimiz!" sloganlarını ve basın açıklamalarını aşmazsa yalnızlığa değil ama topluca hüsrana uğrarız. Zira birkaç fabrika, direnişi militan olmayan eylemlerle yarım ağız selamladı diye sömürücü ve asalak burjuvazi geri adım atmaz. Çünkü küçük ama haklı taleplerimizin hem yayılabileceğini hem de bütün sınıfsal farklılık, haksızlıklara yönelebileceğini bilirler. Bilirler ki bir burjuvazi var bir de proletarya...

Bu yüzden hem gözlerimizi karartmak hem de hafızamızı boşaltmak isterler. Gözlerimizi karartırlar; 1995 olduğu gibi Gebze'de Asmaş, Retrans, Polisan uzun süreli direnişteyken, Kartal'da İpragaz uzun süreli direnirken, Pimaş, DYO, Marshall yer yer grev ve direnişe çıkarken bu bölgede ORTAK DİRENİŞ için ORTAK KOMİTE kurulamaz. Herbiri burnunun dibindeyken, 4–5'i ise petro–kimya'da aynı sendikada örgütlüyken. Yani burnumuzun dibini göremeyiz. Yapabileceğimizi görmediğimizden yapmak için hazırlanmadığımızdan kazanmak için mecbur olduğumuz bu adımı atamayız. "Yasalar engel" deriz, "Bizim direnişimizin talepleri kabul edilse bile diğerleri için direnişe devam etmek de ne oluyormuş?" deriz ve kendi kendimizi boşarız. Halbuki sermaye birleşebileceğimizi görmüştü ve o yüzden Marshall'ı hızla bitirmeye çalıştılar. O yüzden Retrans'ın, Polisan'ın başından jandarmanın dipçiği eksik olmadı. Halbuki sermaye gibi, sendika bürokratları da görmüştü. Uyduruk da olsa politikadan uzak tutmaya çalışsalar da o yüzden bir dayanışma gecesini örgütlemeye mecbur kalmışlardı. Halbuki komünistler, bizimle omuz omuza Polisan'da direniş kırıcıların, jandarmanın karşısında olanlar görmüşlerdi. Bir biz, gerçekten bunun önemini anlayamamıştık.

Sonuçta, 1995'de Gebze'de tüm direnişler yalnızlaştı, sınıf dayanışması göstermelik hale geldi ve anlamsızlaştı. Polisan'da biz; faşist taşeron, direniş kırıcılarla, jandarmayla çatışırken mahalle halkından, İstanbul'un fabrikalarından tek tek de olsa işçilerle ve devrimcilerle beraberdik. Ne zaman ki sermayenin "mülkün temeli" olan adaletinin– mahkemelerinde oyalanıp, uyuşturulduk, kendi iç birliğimizi, mücadelemizi yitirdik. Yani sınıf dayanışmasından olunca kendimizden de olduk.

Bir kere anlaşalım, bizim bekleyerek yalnızlığımızı kırmamız ve kararlılığımızı sürdürmemiz olanaksızdır. Eğer sendikalarımızı zorlayabilseydik, eylemli gerçek bir sınıf dayanışması örgütleyebilseydik, İpragaz'la Polisan'ı, Retrans'la Tuzla Deri'yi, Asmaş'la Mutlu Akü'yü birleştirebilseydik tek vücut gibi kazanabilirdik. Hem kendimiz hem de tüm sınıf kardeşlerimiz için. Nasılki "Genel grev" yasağını genel grev yaparak kaldırabilirsek ancak, "Dayanışma Grevi" yasağını da ancak dayanışma greviyle kırabilirdik. Ama bizim direnişimiz yarımdı. Birliğimiz yoktu, militanlığımız zayıftı, meşruluğumuza yeterince güvenemiyorduk, sermayenin yasası– yalanı gözümüzü kapıyordu, sınıf politikasından– örgütünden yoksunduk, sendikamız ise ancak biz hareketlendikçe vardı genelde ise yoktu. Biraz fazla olan tek şeyimiz uzun süreli direniş inatçılığımız, kararlılığımızdı. Ama o da diğerlerinin yokluğundan yetmedi.

Sonuçta yarım direnişle ancak çeyrek zaferler kazanılabilir. İpragaz'da, atılan birkaç arkadaşımızın işe alınmasında olduğu gibi. İyi ama sonrasında ne oldu? Sermaye devleti hem fabrikalarda tek tek uygulamalarıyla hem de genel ekonomik– politik saldırılarıyla sınırlı hak ve kazanımlarımızı bile gaspetti. Ee ne de olsa iktidar onda ve biz daha önceki yarım direnişlerimizin kötü örnekler olması yüzünden korktuk, ezilmekten korktuk. Sessizce saldırıyı izledik, yarım direnişlere çıkmaya bile fazla cesaret bulamadık. TİS'lerdeki ihaneti, 1 Mayıs'ı, SSK satışını, mezarda emekliliği dayatmalarını, taşeronlaştırma ve esnek çalışma saldırısını hepsini, hepsini izledik. Sonrasında ne olduğunun en iyi örneklerinden biri Mutlu Akü grevi oldu. Mutlu grevimiz sırasında Albayrak– Kartursaş ve Tuzla Deri direnişteydi. Ama biz, yüzlerce işçinin çalıştığı, Petrol–İş'te örgütlü bu koca fabrikada yatarak grevi bitirdik. Yani dev fare doğurdu. Bırakın Albayrak ve Tuzla Deri'yle ORTAK DİRENİŞ için ORTAK KOMİTE kurmayı Gebze'de olduğu kadar bile sınıf dayanışması örgütleyemedik. Biz zorlamadıkça Petrol–İş kımıldamayı bile düşünmüyordu doğrusu. Ne bir gece ne bir basın açıklaması ne 2 Temmuz mitingine katılım ne grev çadırı kurulması... hiçbirşey yapılmadı. Sendikacılarca "uzun sürecek" bir grev olacağı söyleniyordu, Temmuz sonuna doğru. Daha sesleri sendika odalarında yankılanırken grevi bitirdiler. Ee ne de olsa iki ay sürmüştü ya grev! "Uzun süreli" sayılabilirdi. Biz ise "Zafere Kadar Grev!" öneriyorduk, Mutlu Akü İşçi Bülteni'nde. Sonuçta grevimiz, kendi kendini hapsettiği eylemsizlik ve yalnızlık altında bitirildi.Tabiki grevin başında istediğimiz ücretlerin hayli gerisinde şartlarla. İşçiler arası ücret farklılaşması bir parça kapanmış olarak. Gerçekte ise sefalet ücretleri altında kadrolu– geçici ayrımı korunarak ve işgüvencesinden yoksun olarak çalışıyoruz. Sadece kendimize etmedik ettiklerimizi. Mutlu grevini gören hangi işçi mücadele etme gücünü bulacak? Ben direnişe çıkarsam kazanabilirmişim diyebilecek.

Sendikacılarca uzun sürecek bir grev olacağı söyleniyordu.Daha sesleri sendika odalarında yankılanırken grevi bitirdiler.Ee ne de olsa 2 ay sürmüştü grev,uzun süreli sayılabilirdi.

İşte Petro–Kimya İşçileri Bülteni'ni bu yüzden çıkarıyoruz. Sınıf dayanışmasının sadece grev–direniş süreçlerinde hatırlanmaması için. Sınıf dayanışmasının oyuna gelmemesi için. Sendikalarımızı gerçek birer mücadele örgütlerine çevirebilmek için. İşkolundaki esnek çalışma, ağır çalışma koşulları, sefalet ücretleri, işten atılmalar, sendikasızlaştırma saldırılarını boşa çıkarmak için. Bütün sınıfın kendi çıkarları ve talepleri etrafında harekete geçmesine örnek olacak ve bunu teşvik edecek grev–direnişler ve tam zaferler kazanmak için.

Petro– Kimya İşçileri Bülteni ve Petro–Kimya İşçileri Platformu gibi bir araca önceden, Mutlu grevi sırasında sahip olabilseydik, şimdi en azından tüm Kartal'ın hali değişik olurdu. Albayrak direnişi şimdi zaferle bitmiş, Tuzla Deri, Mutlu, Albayrak işçileri çok daha ileri bir mücadele için de birleşmiş olabilirlerdi. Yani bülten sadece petro–kimya işçilerini ve sorunlarını ilgilendirmiyor. Bülten sınıfımızı mümkün olan en ileri mücadelenin içine sokmak için sadece bir ara durak. Barış Treni'nin "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği" temelinde karşılamasından ESK'ya karşı mücadeleye kadar bir sürü işimiz var. Zira bizim çalışma koşullarımızı belirleyen sistem, bir sınıfın, burjuvazinin sistemi ve bir devlet iktidarıyla onu koruyor. Bu yüzden Sermayenin devleti işçilerin komünist partisi öncülüğünde bir devrimle yıkılmadıkça her kazanımımız geçicidir.

Bir Burjuvazinin Devleti Var,

Bir de İşçilerin Devleti Olacak!

GREV'deki Sesimiz

MUTLU AKÜ İŞÇİ BÜLTENİ

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

• Haftalık Grev Bülteni • Sayı :5 • 2 Temmuz 1997

ZAFERE KADAR GREVE DEVAM!

Grevimizin etkisini sınıf düşmanımızda bıraktığı etkiylede ölçebiliriz. Burdan bakınca son yapılan %90 artış önerisini nasıl değerlendirmeliyiz. Bu daha önce yapılan %80'lik zam önerisinin bir parça üstünde. Bunun anlamı uzun sürecek bir grevin etkili olabileceğidir. Kuşkusuz bunun için ithal akülerin grevi kırmak için piyasaya sürülmesinin kesinlikle engellenmesi gerekir. Uzun sürecek daha doğrusu zafere kadar sürdürülecek bir grev fikri düşmanı dize getirebilir. Ama bunun için grevci işçilerin birliğinin, moralinin, savaş gücünün en üst düzeye çıkartılması lazım. Sınıf düşmanımız işte bu alanda dağınıklığımıza, tereddütlerimize, moralsizliğimize bakıyor ve seviniyor. Biliyor ki grev-kırıcılığı anlamına gelen sahte Mutlu Akü'lerini piyasaya sürmesi bizim Güneşli deposuna kitlesel akışımızı doğurmazsa, çevremizdeki direnişlere eylemli bir destek vermezsek kendi grevimizi miting ve basın açıklamalarına taşıyamazsak, bize yardım eden sınıf kardeşlerimizle ve devrimcilerle dayanışma kartı satışından gece örgütlenmesine, bülten dağıtımına kadar birleşmezsek nasıl uzun süreli bir grev yürütürüz. Bunları yapmaksızın ancak bölünmüşlüğümüz sürer. 60 tane arkadaşımızın grev nöbetine gelmemesi sadece onların suçu değil. Bizim onlara terkedilemeyecek bir savaş mevzisinde olduklarını anlatamamış olmamızın da bir sonucu. Sonuçta sınıf düşmanımız %10'luk son artışla bize "Size kırıntı veririm daha fazlasını beklemeyin" diye bir tutum almış oluyor. Ama anlaşılan şudur ki gerçekten yüksek bir moral ve karalılıkla her hafta militan ve kitlesel bir eylemlilikle grevimizi birleştirirsek, yani uzun bir grevi sürdürebileceğimizi dosta düşmana gösterirsek işte o zaman diz çökecekler. Çünkü zaferi kazanacağımızı gören düşmanın grevi yenilerek bile bitirmesi kendi çıkarınadır. Sonuçta yapılan iyileştirmeler ne olursa olsun biz sömürülmeye devam edeceğiz. Onlar zaten eşitsiz süren bir yaşamda zenginliklerine devam edecekler. Buna son vermek ise ancak ücretli bir kölelik düzeni sayılabilecek olan bu kapitalizmi yıkacak Sosyalit bir devrimle başarılabilir.

Sonrası bir yana şimdiden yeni hükümeti şekerden tüp gaza, ulaşımdan haberleşmeye her alandaki zamları bizim ücret talebimizi zaten çoktan önemsizleştirdi. Kapitalistler ve onların hükümetleri ne derse desin sonuçta zaten hep böyle yaşanıyor. Bizim fabrikalarda grevle direnişle dişe diş bir kavgayla tırnakla söküp aldığımız hakları bile devlet olmanın avantajlarıyla yasaları , mahkemeleri, basını, ordusuyla geri alıyor. Burjuvazinin basını ya bizi görmezden geliyor ya da haklı grev direnişimizi teröristlikle karalamaya çalışıyor. Yasası mahkemesi ya bilerek hukuk

süreçleriyle oyalıyor ya da bizi iş barışını (sömürüsünü!) bozmaktan cezalandırıyor. Polisi, jandarması, ordusu -ki şimdilerde buna çete diyorlar- ise tek iş olarak karşımıza dikiliyor. En son büyük bir kararlılıkla greve çıkan Petlas'taki kardeşlerimizde jandarmayı karşılarında buldu. Bu sefer ordunun 150 askeri grev çadırını sökmeye cesaret bile edemedi. Bazen böyle geriliyor ya da göstermelik işler yapıyorlar. Güneşli'deki grev kırıcılığına sözde kontrolleri gibi. Polisinden yargısına tüm çürümüş ve çeteleşmiş devlet bir mafya kurumuna dönüşmüşken herhalde asalak burjuvalarımızın doğal grev kırıcılığını yakalayacak değil. Gazi'de devlet katliamını organize eden kontrgerilla çetesini iki yıldır bilen ama yakalamak şöyle dursun sesi bile çıkmayan Hanefi Avcı gibileri yada Metin Göktepe'nin katillerinin etrafta cirit atması sistemin nasıl işlediğini gösteriyor. Onlardan bir şey beklemiyoruz. İşçi sınıfı kendi haklarını ve adaletini ancak kendi eylemiyle kazanır. Son zamların anlattığı son gerçek ise sözde şeriat düşmanı olan yeni burjuva hükümetin ilk saldırısı işçi emekçi halka oldu. Bu zamlarla iki kuş vurmayı hedefliyorlar. Birincisi işçi emekçileri soymak ve asalak, kara dayanması yüzünden krizden kurtulmayan kapitalist ekonominin faturasını bizden çıkarmak. İkincisi mümkünse Eşel-Mobil saldırısını daha uygun şartlarda hayata geçirmek ve işçileri hazırlamak için bir yalan kampanyası olarak kullanmak. Hedeflerini kursaklarında bırakmalıyız. Zamların Refah-Yol'un ya da Anasol-D'nin değil kapitalist devletin sonucu olduğunu ve Eşel-Mobil'le telafisinin olamayacağını söyleyeceğiz. Eşel-Mobil kabul edilip sendikalar yok edilirse ikinci gün ilk işleri sefaleti aynı düzeyde yaşama garantimiz olan Eşel-Mobil'i de kaldırmak olur. O zaman sendikaların anlamı ortaya çıkar. Burjuvazinin tek derdi sendikalarımızı yok etmektir. Bu yüzden sendikalarımızı, grev toplantı ve nöbetlerimizi yani her işimizi büyük bir güçle sahiplenmeliyiz.

Bize lazım olan bazı arkadaşların dediği gibi "Uzun süreli bir grev" den çok zafere kadar sürecek bir grevdir. Bakılırsa Gebze Petrol-İş'te örgütlü Polisan direnişi hayli uzun sürdü. Bir dönemin sınıfın kalbi ve onuru olan Polisan nasıl yenildi? Ne zaman ki komünistlerle birleşti beraberce direniş kırıcısı faşist taşeronu ve onun koruyucusu jandarmayla çatışarak direnişini korudu işte o zaman yüzünü zafere dönmüş bir direniş oldu. Ne zaman Polisan işçisi tereddüt etti, düzenin mahkemesine bel bağladı ve oyalanmayı kabul etti işte o zaman ne Polisan işçisinde birlik, karalılık, savaş gücü kaldı ne de Polisan işçisinin sınıfı umut ve örnek olması kaldı. "Uzun süren" Polisan yenildi ve bitti. Albayrak işçileri de "uzun süre" direniş yaşadılar. Ama Gintem zaferi daha direnişin ilk günlerinden belliydi. Nakliyat-İş ve Gintem işçileri yasaları değil meşruluklarını ve sınıf çıkarlarını temel aldı. Polis saldırısı ve gözaltılara rağmen eylemlerini sürdürdüler. Ve sınıfa umut ve örnek oldular.

60 tane arkadaşımızın grev nöbetine gelmemesi sadece onların suçu değil.Bizim onları terkedilemeyecek bir savaş mevzisinde olduklarını anlatamamış olmamızın da bir sonucu.

Mutlu Akü grevi "uzun sürecek" bir şekilde yaşanıyor ve yaşanacak. Ama biz "Zafere kadar bir grev" birliği, kararlılığı ve eylemiyle birleştirirsek. Ancak o zaman %10'luk kırıntılar değil dünyayı alacak bir kapıyı aralarız.

ZAFER DİRENEN İŞÇİLERİN OLACAK!

ÜCRETLİ KÖLELİK KADER DEĞİLDİR!

Avusturya Merkezli bir şirkete ortaklı olan Arılı Plastik, boru ve iplik üretimi yapıyor. Üretim hem iç hem de dış pazara yönelik. 30 yıllık geçmişi olan fabrikada yeni teknoloji kullanılıyor. Sınıfa yönelik yeni saldırı olan esnek çalışma, toplam kalite, sıfır hata politikası uygulanıyor. Petrol–İş sendikasında örgütlü olan işçiler kadrolu, sözleşmeli ve yevmiyeci olarak çalıştırılıyor. 60 civarında kadrolu işçiye karşılık 100–110 civarında sözleşmeli ve yevmiyeci işçi çalıştırılıyor. Siparişlerin yoğun olduğu ilkbayar– yaz döneminde daha çok, sözleşmeli işçi alınıyor. İşçiler, 6 aylık ve 11 aylık olarak çalışıyorlar. Günü geldiğinde ise kapı dışına konuluyorlar. İşçilere işe alınırken çalışmalarına göre kadroya alınabilecekleri söylenerek işçiler herşeye katlanmaya itiliyor. Her yıl 1 veya 2 işçi kadroya alınıyor. Bunlar da patrona yalakalık yapan, yemek ve çay saatinde bile çalışanlardan seçiliyor. İşte böylece işçileri kadro umuduyla kamçılıyorlar. Ücretler oldukça düşük. Sözleşmelilere asgari ücret yevmiyecilere ie 800bin lira günlük veriliyor. Üretimde kullanılan plastik hammadde kanserojen maddeler içeriyor. Yani sağlıksız koşulların da en beterine katlanıyoruz. İlkbahar ve yaz aylarında yoğun mesailer oluyor. Çoğu zaman bir işçi iki işe birden bakıyor. Yoğun bir çalışma temposu tutturmak zorundayız. Yoksa ne olacağı besbelli. Hemen kapı dışarı.

Yaygın olarak uygulanan geçici işçi uygulaması tüm sınıfın bir sorunu olarak karşımızda duruyor. Bir yandan işçiler sürekli asgari ücretten çalıştırılırken bir yandan da üretimin yoğun olduğu dönemlerde işe alınarak en yoğun sömürü uygulanyor. Asgari ücrete kölece çalışıp altı ay sonra yeniden iş aramak zorundayız. Bu bizim kaderimiz değil. Sermaye, bunun kaderimiz olduğu yalanını bize yutturmaya çalışıyor. Çünkü bu "kaderi" bize, kendisinin çıkarları için kabulettirebilmesi lazım. Biz ise bunu kabul etmemeliyiz. Kendi kaderimizi kendimiz çizebiliriz. Yeterki birleşip tek sınıf olmamızın bilinciyle hareket edelim. Artık kölece yaşamak istemiyoruz! Sendikaların durumu açık. Zorlu bedeller verilerek kazanılan bu mevzilerimiz sermayenin içimizdeki işbirlikçileri tarafından, sendika ağalığı ve bürokrasisi sayesinde ücret pazarlığı dışında birşey yapamaz duruma getirildiler. Çoğu zaman bunu bile yapamıyorlar. Sendikalarımızı sınıfın birer mücadele örgütlerine dönüştürmek, kölelik koşullarını ortadan kaldırmak için birleşik mücadeleye atılmak zorundayız. Petro–kimya alanında yaşanan sorunlara çözüm aramak, kendi sorunlarımızı diğer sınıf kardeşlerimize duyurmak, onları da yanımıza katmak için bültene ihtiyaç olduğunu düşünüyorum. Ayrıca petro-kimya alanında çalışan işçilerin sorunlarına sahip çıkan, bunun için birşeyler yapılması gerektiğine inanan işçilerin biraraya gelerek oluşturabilecekleri bir platforma ihtiyaç var.

İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!

Arılı'dan Bir İşçi

Dostunu Tanı, Düşmanını

Bize yapılan yardımları unutmamalıyız.Ama saldırıları asla unutmamalıyız.Bu yüzden dostlarımızı iki kuşak ötedeki torunlarımıza anlatıyorsak düşmanlarımızı üç kuşak ötede onların da çoçuklarına kadar anlatmalıyız. Zira ne oluyorsa kendi dostumuzu, düşmanımızı tanımamaktan oluyor.

Bu toplumun içinde enflasyondan,işsizlikten, sefaletten, sömürüden hep nasibimizi aldık.Kaderimizmiş gibi her gün yasal olarak soyulduk. Sonra 1980'lerin ortalarından beri özzelleştirme-taşeronlaştırma-sendikasızlaştırma ile yeni bir işçi ve emek düşmanı saldırı başlattılar.Bizi iki kat daha fazla soymak için. Yeni, yeni saldırı ve sefalet paketleri açtılar .Enflasyon arttı, işsizlik artı, sömürü arttı, devlet terörü arttı. Bütün sermaye partileri yeni işçi ve emek düşmanı saldırının neden daha hızlı yürütülmediğini eleştirdi. ANAP bu saldırının kendisi tarafından başlatılmış olmasıyla övündü. DYP bu saldırının kendisi tarafından daha iyi uygulanacağını söyledi.Sözde işçi, emek dostu SHP, CHP ise 5Nisan1994 saldırı paketini canı gönülden onayladı. MHP bu saldırı paketleri hükümetlerinin hepsinde dışardan destekçiydi. Bu bütün belediyelerde de böyleydi. ANAP, DYP, MHP vurgunculuk mafyacılıkta yarışıyordu. ANAP belediyelerin hızlı işten atmacısıydı. DYP belediyeleri sırf arpalık olarak kullandı. MHP arazi mafyasının yasal kolu gibi çalıştı. Bir de işçi direnişlerine taşeron adıyla saldırı gücü olarak. SHP ise oy avcılığı için belli kadrolar dağıtırken gerçekte ne olduğunu İSKİ gibi yolsuzluk skandallarıyla gösterdi. Mütahitler partisi SHP vurgun ve arpalık muamelesinde ANAP'ı da DYP'yi de geride bırakmıştı.

RP bu çürümüş siyasi partiler tablosunda "adil düzen" demogojisini kullandı. Ne emek düşmanı saldırıya ne de talana izin vermeyeceğini söyledi. Halbuki kendisi de bu düzenin has ve uslu bir çocuğuydu. Ama sermaye devletine ayrı duran, ayrıymış gibi yapan, görüntüyü kurtaracak bir muhalefet de lazımdı. RP bu rolü oynadı. RP önce belediyeleri sonra hükümeti yönetmeye başladı. Ne mi oldu? Gebze belediye işçileri "Bizi sokağa koydular, sözde RP düşmanı devlet de polisini üstümüze saldı" diyorlar. Pendik'te de böyle oldu,Kağıthanede de.Şimdi Kartursaş'ta, Albayrak'ta da olan bu. Sadece belediyelerde mi oldu bunlar? Hayır, özzelleştirme- taşeronlaştırma-sendikasızlaştırma saldırısı devam ediyor. RP'nin göstermelik çıkışları bile yok. onlarABD'ye mi yoksa İran'a mı önce dış gezi yapalım diye incir çekirdeği işlerin değiştirilmesi peşindeler.

Esasında bize ahirete rahat,huzur vaat ederek bu dünyayı toptan unutturmayı iş sayıyorlar. Sermaye partilerinin yalan vaatlerini görmüştükde bu kadarına pes doğrusu. Bu vaatlerinin tutulup-tutulmadığını görmek içinse ölmemiz gerek. Böylece sermaye partilerinin ortaklaştığı konuda belli oluyor: İşçiyi öldürmek. Öyle dediğimize bakmayın, tabi ki sömürmek için bize ihtiyaçları var. Bu yüzden bizi sömürüyle, ücretli kölelik düzeniyle yavaş yavaş süründürerek öldürüyorlar.

Bu arada sermaye bakıyor ki bütün kuklalarını sahnede oynatmış ve hepsi yıpranmış tozu dumana katıyor. Ee kurt puslu havayı sever. Eski kuklalarının bazılarını cilalayıp bize kurtuluş yolu diye sunuyor. Kusura bakmasın bizim karnımız tok. İşçi emekçi düşmanlığında yaraşan, bu sözde laik-islamcı diye bölünenlerin topunu tanıyoruz biz.

Laf özelleştirmeye gelince hiçbirinde tıs yok.Söz şeriata gelince aslan kesiliyorlar. Ee demek ki çıkarları var bu sermaye saldırısından,ee demek ki belediyelerde olduğu gibi talandan ağızlarının suyu akıyor,ee demek ki işçi kanı içmek istiyorlar.Eee böyle oluncada bizim kanmamız zorlaşıyor.Onlarda farkında zorluğun. Böyle olunca yeni kuklalar piyasaya sürülüyor. Efendim ordu kirlenmemişmiş, efendim ordu tamahkarmış, efendim ordu laikmiş, halkcıymış mışta mış.Bunlar

Bil, Safa Gel!

bizi hepten aptal yerine koyuyor. Bu ordu değil mi kendi içindeki barışçıları albay Rıdvan Özden'leri öldüren,savaşı başka yollarla sürdürmeyi isteyenleri Eşref Bitlis'leri temizleyen? JİTEM denilen ve olmadığı resmen ilan edilen kurum kontr-gerillanın hası, çetelerin allahı değil mi? MGK'dan, generallerden habersiz kuş mu uçuyor bu memlekette? Bu üniformasından kan damlayan ordu Susurluk'u fırsat bilip çetelerinin başıbozukluğunu derliyor-topluyor. Haraçların kendisinde toplanması için polisi biraz hırpalıyor ve emrine alıyor. Olan bu. Ülkeye huzur geliyor vesselam artık tek bir haraççı çakal olacak. Aman ne iyi? Ha bir de ordu tamahkarmış, vurguncu değilmiş. Onu OYAK'larda semiren sermayenin şirketleşmiş hali generallere söyleyin. Yahu hepsinden öte bu ordu halkçıymış da, emek dostuymuş ama terör düşmanıymış da 12 Eylül'de niye grevleri yasaklamış, bizi süngüyle çalıştırmış, işçi dostu bildiğimiz, direnişlerimize-bize para toplayan, omuz omuza olan her solcuyu, sendikacıyı, devrimciyi hapse atmış, işkence etmiş, öldürmüş. Bütün bunlar tarafsız hatta emek dostu ordunun 24 Ocak sermaye saldırısını uygulamasının tek yolu olmasından değil mi? Kendisi devlet terörünün kadife eldivenli çelik yumruğu olarak hedefe hep emekçileri koyar. Kardeş Kürt halkı ezilen-sömürülen Kürt köylüsü kardeşlerimiz bu yüzden bombalarla yakılıyor, paletlerle çiğneniyor. Bütün ağalar ise Sedat Bucak'lar gibi panzerlerle, helikopterlerle, sözde kaçak, aranan Çatlı gibi katillerce korunuyor. Sedat Bucak tek mi sanıyorsunuz? Ordu ağalığı-koruculuğu emek düşmanlığını koroyor.

Ve ensonu bu ordu laikmiş. İyi de bu ülkede şimdi üzerine fırtınalar koparılan tarikatları,kuran kurslarını,imam-hatipleri çoğaltan,resmileştiren,olanak açan 1973 MSP-Erbakan hükümeti değil 12 Eylül hükümetleriydi. Onayınıda pek bir düşman oldukları ABD vermişti.

Bu laik-şeriatçı sözde kavgasında sermaye örgütleri de TÜSİAD, TOBB, TESK vb. sivil toplum kurumları olarak sunuluyor. Şimdi ihanetin en kritik, en azılı hali bu sermaye örgütleriyle sendikaları ortaklayan işler-örgütler yaratmak. Baştan başlayalım neTÜSİAD, ne TOBB ne bir başka sermaye örgütü ne sivildir ne de toplum örgütüdür.Sermaye sapına kadar silahlıdır. Ordusuyla, polisiyle, MHP'siyle, çetesi, özel güvenlik (Saldırı) birimleriyle ama çeşit çeşit silahlıdır. Onların sivilliği bu kadardır. Yazık ki silahsız olan biziz. Hiçbir sermaye örgütü toplum örgütü de olamaz. Toplumun bir avuç asalak kısmını temsil edenler, toplumu işçisi-emekçisiyle yani çoğunluyla ezenler,toplumsallık düşmanları asla toplum örgütleri olamazlar. Sermaye sınıfı, iktidarı örgütü, ordusu, polisi, üniversitesi, eğitimi, yargısı, basını ve bi cümlesi toplum düşmanıdır. Uzlaşmayacağız.

Gelelim uzlaşanlara. ESK(Ekonomik SosyalKonseyl) ile, darbe şakşakcılığıyla, TİS ihanetiyle bu sendika bürokrasisine hain bile denmez.Sermayenin kuklaları emredilenleri yapıyor. Böyle olunca da sendikasızlaştırmayı hedefleyen eşel-mobil saldırısına gerek duymaya da biliyorlar.Böylecede sözde sendika bürokrasisinin ESK ile bazı tavizler koparabildiği görüntüsü yaratıyorlar.

Biz ne yapıyoruz?Biz ne yapacağız? Gintem, Kartusaş'ın yolundan ANAP, RP, DYP, DSP vb. ayırmadan mücadele edeceğiz. Soma maden işçisinin yolundan TİS ihanetini reddeceğiz. Mutlu Akü gibi grev silahıyla saldıracağız.

Sermaye kavgaya davet ediyor bizi davetini kabul edeceğiz.

BİZ KAZANACAĞIZ!

NE ORDU NE SERMAYE PARTİLERİ!

KAHROLSUN SERMAYE İKTİDARI!

YAŞASIN SOSYALİST İŞÇİ, EMEKÇİ İKTİDARI!

Çağdaş Kölelik Ücreti; ASGARİ

1 Ağustos `97den itibaren geçerli olan çağdaş kölelik ücreti, diğer adıyla asğari ücret 22.930.696 TL. olarak açıklandı. Uzun dönemden beridir tartışılan, "Asgari ücretin aileye göre mi, yoksa çalışan bireye göre mi?" belirlenmesi gerektiği tartışması sürerken, asgari ücretin aileye göre belirlenmesi görüşü benimsenmiş durumda. Buna rağmen büyük bir ikiyüzlülükle asgari ücreti 22.930.696 TL olarak açıkladılar. Büyük bir ikiyüzlülükle diyoruz; çünkü, Devlet İtatistik Enstütüsü (DİE) verilerine göre, yani devletin olan bir kuruma göre; aynı anlama gelmek üzere bir sömürücü sınıf eğemenliği olan burjuva devletin DİE'sine göre bile 4 kişilik bir ailenin Temmuz ayı mutfak giderleri 35–40 milyon olarak belirlenmiştir. Buna Ağustos ayı ve daha sonraki zamlar ya da diğer adıyla enflasyon artışı dahil değildir. Çünkü bizde enflasyon dakika dakika, saat saat ve gün gün artmaktadır. Bunlar bile ikiyüzlülüğün ve pervasızlığın boyutunu göstermektedir. Zira değindiğimiz konu sadece mutfak giderleridir. Kira, elektrik, su, sağlık, eğitim, giyim, ısınma, ulaşım vb. gibi kalemler bu rakamın dışındadırlar. Bu yazdıklarımız agari ücretin aileye göre belirlendiği yalanını tüm çıplaklığıyla ortaya sermektedir. Bırakın bir ailenin asgari ihtiyaçlarını karşılamayı, bir bireyin bile asgari ihtiyaçlarını karşılamak için bu rakamın iki–üç katı bugün için gerekmektedir. Bugün için diyoruz zira Türkiye ve Türkiye gibi, kapitalist sömürünün olduğu bütün dünyada çalışanların sömürülmesi için kurulan çarklar sermaye sınıfının lehine, işçilerin ve emekçilerin aleyhinedir. Bir başka sahte tartışma ve sahtekarlık örneği olan "Asgari ücretin vergi dışı bırakılıp bırakılmaması" tartışmasıdır. Bu tartışma yeni birşey değildir. Yıllardır bütün burjuva partilerinin tümü, iktidara geldiklerinde asgari ücreti vergi dışı bırakacaklarını vadetmelerine rağmen hiçbiri bu vaatlerini yerine getirmedi, getiremez de. Büyük bir çıkmaz ve kaos içinde olan sermaye iktidarı, bırakın yeni haklar vermesini bizzat işçilerin ve emekçilerin ücretlerinden kestiği ve trilyonları bulan nemaları fiilen gaspedişiyle içinde bulunduğu çıkmazın enson örneklerinden sadece birini vermiştir.

Demek ki asgari ücretin vergi dışı kalması durumunda bile, sefalet ücreti olan asgari ücret, çağdaş kölelik ücreti olmaktan çıkmıyor.

Demek ki asgari ücretin vergi dışı kalması durumunda bile, sefalet ücreti olan asgari ücret, çağdaş kölelik ücreti olmaktan çıkmıyor.

Kaldı ki toplanan verginin %70'ini ücretliler kesimi ödemektedir. Çalışanların büyük bir çoğunluğu asgari ücretle çalıştığına göre; emperyalistlere ödenen dış borçlar, sömürgeci kirli savaş harcamaları, silahlanma, "ordunun modernizasyonu", MİT, kontr–gerilla vb. terör aygıtlarının tahkim edilmesi, ve tekellerin kasalarına aktarılan katrilyonlarca lirayı nereden sağlayacaklar?

Öte yandan asgari ücret; 4–5 milyon civarında işçiyi ve ailelerini doğrudan ilgilendiriyor. Kaldı ki yeni belirlenen asgari ücretin altında bir ücretle çalışan sendikasız, sigortasız işçilerle birlikte düşünüldüğünde bu sefalet ücretiyle ve daha altında bir rakamla çalıştırılanların sayısı milyonları buluyor.

Bu milyonların bugün açlık ve sefalet sınırında yaşadıkları ortaya çıkmaktadır. Bu tablo, cilalanıp parlatılan ve toz pembe hayallerle bize sunulmaya çalışılan Türkiye'nin gerçek tablosudur. Yani sömürücü asalak kapitalizmin bizdeki cephesidir. Biz işçiler bu tablodan dersler ve net sonuçlar çıkarmalıyız, dostumuzu– düşmanımızı

ÜCRET

tanıyabilmeliyiz. Esas amacımız, sefalet ücretinin biraz daha artmasını sağlamaktan öte sömürünün ve sefaletin kaynağını kurutmak ve insanın insan tarfından sömürülmesine son vermek olmalıdır. Bunun için sadece sınıf düşmanımız olan sömürücü sermaye sınıfını değil onların çanak yalayıcılarını da iyi tanımalıyız ve sadece tanımakla kalmamalıyız, ücretli kölelik sistemini, kan, irin, açlık, sefalet ve sömürü bataklığı olan kapitalizmi ortadan kaldırmak için ayağa kalkmalıyız. Bu mücadelecle bizi içerden vuran ve sefalet ücretini bize layık görenlerin suç ortağı sendika bürokrasisini de parçalamalıyız. Sendikalarımızı gerçek birer mücadele araçlarına çevirmeliyiz.

Bizi sefiller sınıfı olarak gören ve bize sefalet ücretini layık gören, aslında kedisi bir asalaklar ve sömürücü ve kan emeci sınıf olan burjuvaziye sınıf olmanın bilinciyle, sınıf devrimcilerinin öncülüğünde dünyayı dar etmenin, kokuşmuş, çirkefleşmiş kapitalist sömürü sistemlerini başlarına yıkmanın zamanı çoktan geldi de geçti!

Korkularını gerçeğe dönüştürelim!

Ben Bir İşçiyim

Ben bir işçiyim, tıpkı milyonlarca işçi arkadaşım gibi ben de gurur duyuyorum işçi olmaktan. Neden gurur duymayalım ki, iğneden ipliğe kadar herşeyi bizler üretmiyor muyuz? Yünden ip, ipten kumaş, kumaştan giysi yada bir arabanın lastiğinden tutun da koltuk döşemelerine kadar hep biz yaratmıyor muyuz?Aküsünden tutun da egzostuna kadar, motorundan enufak vidasına kadar hep ellerimizle getirmiyor muyuz kullanılır hale? Ne bileyim işte bizleri taşıyan servis aracından, çay içtiğimiz bardağa kadar bizim emeğimiz yok mu? Demiri çelikleştiriyoruz, kum tanelerinden cam yapıyoruz, kömürü çıkarıyoruz yeraltından. Sokaklar biz temizlediğimizde temiz. Kısacası bu dünya bizim ellerimizde durmuyor mu? Kısacası bizler olmazsak hayat durmaz mı, felce uğramaz mı? O halde neden gurur duymayacak mışız ki.

Biz işçiler okuyup "adam" olmuş kişilerden daha önemliyiz. Ne bileyim işte okuyup sözde adam olmuş başımıza müdür olmuş ama daha tornavidayı tutamıyor ya da çekici eline alıp bir çivi çakamıyor.ama diğer taraftanda çoğumuz kendini dilenci gibi görmekten kendini alamıyoruz. Öyle ya çoğumuzun aldığı para ortada bu parayla bırakın geçinmeyi tavuk bile besleyemeyiz. Ki buğdayın kilosu elli-altmıştan az değildir. Bizlere verdikleri sadakalarla nasıl geçineceğimizi düşünmekten bunalıma girmiyor mu çoğumuz. Oysaki bu durum çok saçma ve aptalca değil mi? Öyle ya bunu hepimiz biliyoruz. Herşeyi biz üretiyoruz ama kendi yarattığımız dünyamızda bizler çok zor şartlar altında yaşamaya mahkum ediliyoruz. Hepimiz de farkındayız bu durumun. Bu durumu ortadan kaldırmanın yolunu da biliyoruz hepimiz, yani birleşmemiz gerektiğini.

Neyse bu ücret konusunu da bir kenara bırakalım bir süre için. Peki neden ağır şartlarda çalıştırılıyoruz. Bir çoğumuzun bu ağır şartlardan dolayı çok kötü durumda olduğunu söyleyebiliyor mu? Evet ya!Çünkü atacaklar işten hemen. Bu konuda kimin güvencesi var ki! Çoğumuz sağlıksız, kötü koşullarda yani tozun toprağın, gürültünün içinde ölüp gideceğini düşünmüyor mu her an,günden güne erimiyor mu yaşamlarımız? Birbirimize sorduğumuzda ne olacak halimiz diye, demiyor muyuz atın ölümü arpadan olsun diye? Hele de o başımıza diktikleri ustabaşı mı ne haltsa, "Açma ağzını!Kapa çeneni!Önüne bak ne var sağına soluna bakıyorsun" gibi baskılar da işin cabası mı oluyor çektiğimiz acıların. Askerlikte daha rahat, daha serbest değil miydik?

Peki patronların yani bizim emeğimizi ve ürettiklerimizi verdikleri sadakalarla satın alanların yokluğu neye yol açar. Değişen ne olur, üretim açısından hiçbir şey yine devam ederiz çalışmaya,ama fabrika,s ervis aracı herşey bizim olur, gerçek sahibini bulur, yani sömürü olmaz. Biz de gerçek layığımızı buluruz o zamn dilencilikten kurtulur herbirşey bizim olur.

Ücretli köle olmaktan kurtuluruz. Öyle ya hepimiz patronların zulmünden kurtulmayı heran düşünmüyor muyuz?Daha iyi yaşama ve çalışma koşulları hepimizin aklından hiçbir suretle ve hiçbir saniye çıkmayan düşünceler değil mi ki. Bunun da birleşmek düşüncesini aklımıza getirdiğini hepimiz biliyoruz.

Öyle ya yaşadığımız deneyimlerden görmedik mi ki bunu? Mesela greve çıktık, sendika bürokratlarının hainliğini, şerefsizliğini gördük, polisin jandarmanın cadırlarımıza saldırdığını, temsilcilerimizi, ileri arkadaşlarımızı alıp götürüp işkence yapıldığını gördük. Devletin kime hizmet ettiğini, yasalarını gördük. Çadır kurdurmadılar bize, yasalara aykırıymış, bu nasıl yasadır ki patronlara hizmet ediyor. Hele o eşel-mobil mi ne haltsa sendikalarımızı elimizden alacakmış.

Hele bir tane sendika bürokratı, en büyük şerefsiz her ay çıkıp mutfak giderlerini açıklıyor, aldığımız para bu giderin üçte birini mi ne karşılıyormuş. Ama her nedense çözüm yolunu söylemeye gelince susup kalıyor şerefsiz. Biz zaten biliyoruz aldığımız paranın neye yetip neye yetmediğini, biz o kadar aptal değiliz.

Bağlı olduğumuz sendikaların bölge kurultaylarında da bu böyle olmuyor mu? Yöneticiler ve adayları çıkıp patronlara karşı atıp tutuyorlar,devlete bir küfür etmedikleri kalıyor, ama çözüme gelince onlar da korkuyorlar.

Biz yaşadığımız sıkıntıların, zorlukların, istemesek de farkına varıyoruz zaten. Ama bizim önümüzde ileri olan arkadaşlara ihtiyacımız var, birleşmemiz için. Gerçek bir işçi partisi kurulduğunda nasıl akıyoruz seller gibi, açın bizim önümüzü zaptedmiyor muyuz sendikamızı, fabrikalarımızı, herbirşeylerimizi.

İşte biz işçiyiz, milyonlarca işçiyiz ve de gurur duyuyoruz işçi olmakla!

BİR MUTLU AKÜ İŞÇİSİ

İşçi Sınıfı ve Halk

"Bu belediye otobüsü niye bu kadar yavaş gidiyor?" " Tembel herifler yine çöpleri toplamamışlar, o kadar da para alıyorlar." Benzeri konuşmaları hep duyarız. Ya eylem grev yaptığımız bilinmez ya da sermaye basınının çarpıtmaları sonucu eylemimiz-grevimiz haksız bulunur. Evet öncelikle işçiyiz. Çalışıyor, üretiyor, hizmet veriyor ve yaşamımızı böyle emeğimizi-kendimizi parça parça satarak tüketerek kazanıyoruz. Ama sadece işçi değiliz. Halkız aynı zamanda. Hemde o kapitalistlerden yüz kat bin kat daha fazla halkız. Belediyeler hizmet verecekse bize verecek. İşçiler emekçiler olarak bu halkın çogunluğu biziz. Sermaye sınıfı ise bir avuç asalak. Ve onların özel temizlikçileri, özel arabaları, özel şöförleri vs. dolu. Onlar belediye otobüslerine hayatlarında binmemiştir, hayatlarında yerleri süpürüp silmezler ve çöp kokusu bilmezler. Ve işçiyi halkla yani bizi bizle karşı karşıya getirmek için yalan söylerler TV'lerinde gazetelerinde. Onların uzmanları sağlıksız oldugunu söyler biriken çöplerin. Halbuki biriken çöpler bizim sokağımızda birikir ve biz onları her hafta toplarken bazen eldiven bile verilmez. Onların üiversitelerinin, onların uzmanlarının haberi bile olmaz!

İŞÇİYİZ, HALKIZ, HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

SENDİKALARIMIZ ESK'DAN DERHAL ÇEKİLSİN!

Biz işçi ve emekçiler, çektiğimiz sefalet ve sıkıntı yetmezmiş gibi sermayenin yeni bir haçlı seferiyle karşı karşıyayız. Alınterimizle yarattığımız SSK, yıllardır patronlara verilen bedava krediler, toplanmayan primlerle zarara sürüklendi. Şimdi bu durum gerekçe gösterilip tasfiye edilmeye çalışılıyor. "Parası olmayan tedavi olmasın, ölsün!" Bize reva görülen budur. Bu yetmiyor mezarda emekliliği dayatıyorlar. Zorunlu tasarruflarımız ve nemaları kelimenin gerçek anlamıyla gasp ediliyor. Özelleştirmeler hızlandırılarak sürdürülüyor. Özelleştirmenin işsizlik, taşerorlaştırma, kazanılmış hakların gasp edilmesi demek olduğunu deneyimlerimizle artık biliyoruz. Zam furyası ise her yeni gün sefaletimizi büyütüyor. En kötüsü ise sermayenin bu saldırılarının sendikalarımızın başındaki sendika ağalarının ortaklığıyla uygulanmasıdır. Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) adı altında patronları ve devletiyle el ve kader birliği yapan bu hainler bizi celladımıza sevdalandırmaya çalışıyor. Halbuki sendikalar bizim mücadele örgütlerimizdir. Sendikalarımız haklarımızı almak ve korumak için mücadelenin, birliğimizi sağlamanın vazgeçilmez araçlarıdır.

İhanette sınır tanımayan bu cesaretin nereden geldiğini biliyoruz. Elbette bizim suskunluğumuz ve sendikalarımıza gereğince sahip çıkmayışımız onlara bu cesareti veriyor. Fakat ellerinde başka kirli silahları da var. Sözde şeriat tehlikesine karşı "laik cumhuruyeti" korumak mavalı . Çetelere karşı mücadeleyi Tansu Çiller, Sedat Bucak, Mehmet Ağar ve daha birkaç katile indirgeyerek çarpıtma yüzsüzlüğü. ESK' da çıkarlarımızı diyalog yoluyla daha kolay savunacakları yalanı. Bu yalanlarla ülke menfaatleri adına bizleri celladımız sermayenin kuyruğuna takıyorlar. Halbuki biz biliyoruz ki, laik-dinci ayrımı esasta biz işçi ve emekçileri yapay bir tarzda bölüp, patronlara yem yapmanın aracıdır. Ve Susurluk'ta ortaya çıkan düzen ve devlet gerçeği sorunun bir kaç isimle sınırlı olmadığını göstermektedir. Çürüyen sermaye düzeni yasal ve yasadışı güçleriyle işçi, emekçi ve ezilenlerin hak arama mücadelelerinin karşısına dikilmiş, pervasız bir baskı ve zorbalık uygulamaktadır. Bu işin beyni ve yürütücüsü ise herşeyden önce ordudur, MGK'dır. Toplumsal dayanağı bizzat tekelci sermaye, TÜSİAD'dır.

O halde ister ülke menfaatleri adına, ister çetelere karşı mücadele adına, isterse haklarımızı korumak adına patronlar ve MGK- TÜSİAD hükümetiyle ESK' da kolkola girmek tam bir ikiyüzlülüktür. Bu nedenle her yeni gün sefaletimiz büyümekte, zorbalık güçlenmektedir. Gerek Susurluk'taki düzen ve devlet gerçekliğiyle, gerekse ortaçağ gericiliğiyle mücadele edecek olan bizleriz. Çünkü gerçek aydınlığa bizim ihtiyacımız var. Sömürenlerin değil! Sermayenin bu çok yönlü saldırı ve yalanlarına karşı mücadeleyi ancak bağımsız işçi sınıfı tutumuyla yükseltebiliriz.Biz aşağıda imzası olan işçi ve emekçiler, sendikalarımız işçi sınıfına ihanet demek olan ESK' dan derhal çekilmelidir diyoruz.

MGK DAĞITILSIN, ÇETELER CEZALANDIRILSIN!
SENDİKALARIMIZ ESK'DAN DERHAL ÇEKİLSİN!

ADI SOYADI **MESLEK** **İMZA**

UZUN SÜRELİ

AYGÜN UĞUR
A. BERDAN KERİMGİLLER
İLGİNÇ ÖZKESKİN
ALİ AYATA
HÜSEYİN DEMİRCİOĞLU
MÜJDAT YANAT
TAHSİN YILMAZ
AYÇE İDİL ERKMEN
OSMAN AKGÜN
HİCABİ KÜÇÜK
YEMLİHA KAYA
HAYATİ CAN

Saldırılar onlara da baharın sıcağa döndüğü bir evrede başlamıştı. Sayıları bizim gibi yüzlerceydi. Ve bizim gibi uzun süreli bir greve girdiklerinin farkındaydılar. Benzerlikleri gibi farklılıkları da vardı. Onlar daha grevlerinin ilk gününden zafere inanmış ve böylece de zaferi ilk günden kazanmış oldular.

Yüzlerce devrimci hayatlarını ortaya koyarak aralarındaki birliği en üst düzeyde örgütleyerek büyük bir moralle savaştılar ve devletin faşist zindan politikasının karşısına çıktılar. Bazıları süresiz açlık grevi ve ölüm orucuyla ölüme meydan okuyan zindan direnişçilerinin kendi hakları için savaştıklarını sanıyor. Yanılıyorlar. İşçiler kendilerine yönelik azgın sınıf saldırısının verdiği daha ilk ve sınırlı tepkilere karşı şimdiden faşist mahkeme, polis, ordu, jandarma ile sindirilmeye çalışılıyorlar. Küçük Çekmece Belediye işçilerinin 484'ü hakkında soruşturma açtılar ve mahkemeyle hukuk terörü devam ediyor. Gintem işçileri ve Nakliyat-İş sendikacıları göz altına alındılar ve devlet terörü devam ediyor. Bu ülkede bu kadar çok zindan olmasının mantığı ezilen ve sömürülen işçi ve emekçilerin milyonlarca olmasındandır. Bu yüzden zindan direnişçileri gerçekte yarın zindanlara tıkılacak işçi ve emekçiler için direnmişlerdir. Zaten her biri emek ve özgürlük için devrim ve sosyalizm için savaşmışlardır. Zindana işçi sınıfı davasının bir parçası olduğu için düşenlerin süresiz açlık grevi ve ölüm orucuyla da bizim kavgamızı vermeleri doğal bir sonuçtur.

Devlet devrimcilerin can bedeli aldıkları hakları her seferinde yeniden geri almak istemektedir. 12 Eylül'le sınıfımıza grev yasağı getiren 24 Ocak'la sömürünün katmerleşmesini sağlayan faşizm zindanlarda da tek tip onursuz uygulamasıyla devrimcileri tesim almak istemişti. Daha 12 Eylül'ün karanlığı sürerken 1984'te zindanda devrimciler bunu ölüm orucu karşı saldırısıyla cevaplamış ve 4 devrimcinin ölümü pahasına da olsa zafer kazanmış, düşmana diz çöktürmüşlerdi. Bu daha o günden yeni devrimci 1 Mayıs'ların, Gazi barikatlarının, Antep-Ünaldı direnişlerinin, Bahar eylemlerinin ve Zonguldak yürüyüşünün müjdesiydi. Devletin saldırısı sürekliydi. 1989'da faşist sermaye devleti Eskişehir tabutluğunu açarak yeniden saldırdı. Devrimciler iki yoldaşlarının ölümüyle dize getirdi devleti. Devlet Ümraniye'de, Buca'da devrimcilere saldırdı. En son yeniden tabutluklar ile devlet büyük bir saldırıya geçti. Yüzlerce devrimci yekpare bir dirençle karşı koydu. Devlet yenilgisini kabul ettiğinde 12 devrimci işçi

BİR GREV

sınıfı , devrim ve sosyalizm için ölmüştü. Devrimcilerin açlık grevinin başarısının arkasında "Uzun bir grev" yapmalarına rağmen bedel ödemekten kaçınmak yada fazla emek harcamamak yoktu. Öyle yapsalardı uzun bir greve rağmen yenilirlerdi. Ülke ise kopkoyu bir karanlığa ve ölüm sessizliğine gömülürdü. Onların düşmana diz çöktüren anlayışları zafere kadar grevde ve ölüm pahasına direnç ve emeklerinin son damlasına kadar direnişlerindedir. Bu ülkede hala grev gösteri ve toplantı yapılabiliyorsa bu zindan direnişinin zaferi yüzündendir de.

Faşist devlet vahşetinden vazgeçecek değil. Onun kudurganlığını zindan direnişinin zaferinin birinci yılına denk gelen yeni tabutluk girişimleriyle görüyoruz. Devlet geçen yıl yediği tokat yüzünden temkinlidir. Öyle olsa iyi olur. Zira geçen yıl işçi sınıfı Tuzla gibi bir iki ileri örneği hariç kitlesel militan bir tarzda destekleyemedi zindan direnişini. Bu sefer ise sefaletin açlık sınırından ölüm sınırına çekilmesini istemiyorsak hep beraber ölümüne cevaplamalıyız devleti.

Devlet Metris'teki adli tutukluları katlederek tabutluk türü insanlık dışı faşist planlarını gizlemek istiyor. Bu toplumda adli suçların ürediği bataklıkta eşitsiz ve adaletsiz kapitalizmdir. Şimdi insanları suça iten sistem bir de onları katlediyor. Bütün bunların bize yüklediği sorumluluğun farkındayız. Devletin oyununun ve zorunun karşısına gerçekler ve işçi sınıfının devrimci şiddetiyle çıkacak sermayenin faşist diktatörlüğünü yıkacağız.

`96 Zindan Direnişinin müjdelediği budur.

Tutsaklara Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!

Haziran,1997, Devrimci Bir Mutlu Akü İşçisi

Ölenler dövüşerek öldüler

Güneşe gömüldüler
Vaktimiz yok onların matemini tutmaya

Akın var Güneşe akın
Güneşi zaptedeceğiz

Güneşin zaptı yakın.

N.Hikmet

Herkese İş!
Çalışanlara İş Güvencesi!
6 Saatlik İşgünü!
İnsanca Yaşam Düzeyi İçin Yeterli Ücret!
Herkese Parasız Sağlık Hizmeti!

İşkolunda Birleşik Tek Sınıf Sendikası!